

После отлагаше и забравяше, до нова криза.

Отъ самото тръгване още той бѣше въ състояние на възможно — всѣко минута — избухване. Случи се и деньтъ противенъ, мокъръ есененъ день. Почти презъ цѣлото пжтуване той седѣ въ вагонъ-ресторанта, гледаше тънkitѣ струи дъждъ по стѣклата, задъ тѣхъ — пусто ръждиво поле, съ кални пжтища и забулени брички, пиеше конякъ и усилено пушеше. Всичко го дразнѣше — и деньтъ, и влака, и спжтниците, и собственото му лице — кисело, съ гримаса, която го гледаше въ огледалото.

Една млада, начервена и разглезена дама на съседната маса, особено го дразнѣше. Отъ нея мисълта му съвсемъ неочаквано кривна въ София. „Ха! Зеръ, моята — спомни той жена си — не е отъ сжщото тѣсто!.. Сега решила да кара автомобилъ... Кога ли ще премаже нѣкого, или друга беля ще ми докара...“ Долепи чело до студеното стѣкло и затвори очи. „Боже, мой! Боже мой! Какво мръсно нѣщо е животътъ!.. Живѣешъ... — защо, въ края на краищата?.. Мѣташъ се насамъ-